

ТАКВИЗИ МААКИ СЪМЕТА.

Генрихъ отиде да приглася цѣ-
та-та, като ходише отъ една криврати-
на да друга, и неможише сички-те да из-
гледа, защото слънчеви-тъ лъчи го въз-
пиряхъ. Затова рече пакъ: » Каква го-
» рѣшиня разлива това свѣтило! То е
» толкози далекъ, но пакъ ни топли тол-
» кози силно. То е едно чудно свѣти-
» ло. «

Абба Менрадъ забеди дѣте-то на
сѣнкѣ подъ аблакѣ-тъ, ко-то беше
разлѣла единъ уютенъ хладенъ връхъ
стола и връхъ масѣтъ ко-то бѣ иск-
рыла съ клоница-та си.

Генрихъ като глѣдаше аблакѣ-тъ
рече: така е добро и росно. » Туй дър-
» во се прилича съ зеленѣ-тъ завѣсъ
» на парамана. То ни пази не само отъ
» единъ много силенъ свѣтлинъ, но ни па-
» зи още и отъ единъ превзходенъ го-